

In se napoti za njo,
ki je nje bol sladkost,
njeno trpljenje radost,
smrt tiha želja samó.

4.

Tujine mrzle so,
nimajo srca —
V tujinah umrla sta
zapuščena oba.

Sanje končane bilè,
nade končane vse —
Tihi grob je dal,
kar je želelo srcé . . .

Roman Romanov.

Sonet.

Kraj morja v solnčnem sta sijaju šla,
nad vali čajke bele so letale,
nad njima v vrtilih oljke lesketale —
Z ljubavjo v srcu šla sta kraj morja . . .

„Za večno solnce naj zakrije tma,“
mladeniču so ustne šepetale,
„ljubav če tvojo omadeževale
bi grešne misli mojega srca!“ . . .

„Usahne morje naj, če kdaj v življenju
omami dušo strast pregrešna mi!“
je dekle se k mladeniču privilo . . .

In čudo — solnce ni se potemnilo,
vsahnilo morje ni! . . . Galeb hrešči,
a glas topi se v solnčnem mu blestenju . . .

Vojeslav Molè.

